

PEVSKO DRUŠTVO "LJUBLJANSKI ZVON"

KONCERT

SKLADB

ZORKA PRELOVCA

IZVAJAJO:

gdě. DRAGA STEINERJEVA, g. FRID. LUPŠA, g. TONE PETROVČIČ,
DRUŠT. MEŠANI, ŽENSKI IN MOŠKI ZBOR
PRI KLAVIRJU g. DRAGO SIMONITI

FILHARMONIJA

VODI gosp. DORE MATUL

Sporred:

1. Pozdrav
2. Ena ptička priletela
3. Ko so fantje proti vasi šli
4. Vaška bridkost
5. Ave Marija
6. Pomlad

mešani zbor

*

7. Mrzeča je zunaj trda noč...
8. Moja kosa je križavna
9. So že rožce v hartelnu žavovale
10. Ti si urce zamudila

solospetci

*

11. Tako mi je dragi
12. Očka moj je delavec

ženski zbor

*

13. Jaz bi rad rudečih rož
14. Sedem si rož porezala mi
15. Nageljni rdeči
16. Nad mojim grobom
17. Hišca pri cest' stoji
18. Doberdob

moški zbor

ZORKO PRELOVEC

je bil rojen dne 11. februarja 1887 v Idriji na Notranjskem. Študiral je v Kranju, Novem mestu in v Idriji, kjer je dokončal višjo realko. Že kot deček je rad muziciral sam ali v orkestrih in pel v šolskih zborih. Med počitnicami je doma osnoval dijaški orkester

«Struna», prevzel mesto pevovodje pri Delavskem bralnem društvu in je prirejal s svojim zborom in orkestrom redne koncerte.

Leta 1910 je prevzel mesto pevovodje pevskega društva «Ljubljanski Zvon», ki ga je vodil do leta 1936.

Bil je dolgo vrsto let prvi pevovodja Zveze slov. pevskih zborov, oziroma Hubadove pevske župe J. P. S., v kateri se je posvečal organizaciji pevskih zborov in aranžiral koncerte.

Na njegovo inicijativo je začelo pevsko društvo Ljubljanski Zvon leta 1920. izdazati nove skladbe, leta 1925. pa mesečno revijo «Zbori», ki jo je tudi sam urejeval.

Mnogo je komponiral in harmoniziral narodne pesmi, največ pa je delal zadnji dve leti in poklonil našim pevskim zborom precej svojih del, ki še čakajo na izvajanja.

Po dolgoletnem bolehanju je 25. februarja 1939. umrl.

POZDRAV

Naša pesem naj zaóri
vam v pristrčen vesel pozdrav!
Pozdravljeni!

ENA PTIČKA PRILETELA

(Narodna)

Ena ptička priletela,
ena drobna ptičica;
in je prav lepo zapela,
mi srce vtolažila.

In tako mi je zapela,
in tako povedala:
da ljubezen je bolezen,
K' se ozdraviti ne da.

Morje suho prej postane,
sonce preje ostrmi:
kot ljubezen prava vgasne,
kadar enkrat zagori.

KO SO FANTJE PROTI VASI ŠLI

(Narodna)

Ko so fantje proti vasi šli,
lepe pesmi so prepevali;
jaz pa nisem pel,
nisem bil vesel,
pa tudi ž njimi nisem šel.

Šel sem tja pod okence,
moje verne, drage ljubice;
ona mirno spi,
ona sladko spi,
in se nič več ne prebudi.

Pojdem tja na grob zeleni,
z rožami ves posajeni;
tam si vtrgam cvet,
tam si vtrgam cvet,
k' je men' in moji ljub'ci svet.

VAŠKA BRIDKOST

(Manica)

Dežuje, dežuje,	Kljuje, kljuje,
kmetič tuguje.	denarja zmanjkuje.
Vse nade iz srca izruje .	Kmetič že davka nič več ne zmaguje.

Grmi in bliska,	Joče se, joče,
na travniku stiska.	deca okrog koč.
Vsem grablje v roke potiska.	Glad jo umoriti hoče.

Oče naš nebeški
usmili se nas!

AVE MARIA

Ave Maria gratia plena,
Dominus tecum, benedicta
Tu in mulieribus et
benedictus fructus ventris
Tui Jezus. Sancta Maria, Mater Dei
ova pro nobis peccatoribus,
nunc et in hora mortis
nostrae. Amen.

POMLAD

(M. J. Tavčarjeva)

Prišla bo pomlad zelena,
kmalu zopet k nam nazaj.
Trata v cvetju, deca v petju
bo imela raj.

Ptiček na borovi veji
pescico bo zapel.
Ljubko ptičko, za ženičko
zopet bo imel.

Gnezdo bosta spletla
za svoj mladi rod.
Vse veselo bo in pelo
in cvetelo vse povsod.

MRZEČA JE ZUNAJ TRDA NOČ . . .

(Jos. Frauensfeld)

Mrzeča je zunaj trda noč
in bije vihra besna,
a tukaj pri tebi raj cvetoč,
ljubezni dehteča vesna.

Bilá je daljna težka pot,
privedla te vendar je k meni,
saj čaka te, draga, plačilo nezgod,
poljubi moji ognjeni.

Beži pred burjo megel roj,
drhti planina, dolina,
a, v izbi pri tebi vlada pokoj,
ljubezni sladka tišina.

MOJA KOSA JE KRIŽAVNA

(Narodna)

Moja kosa je križavna,
ker ne reže mi nič več;
moje dekle je veljavna,
ker ne poje mi nič več.
Dobre kose, mrzle rose,
rada trav'ca se kosi;
jaz pa vedno premišlujem,
oh, kaj dekle, delaš ti.
Holadrijo, holadrom . . .

.....
Ti, ki srce si mi vnela,
meni srčni mir kališ;
na vsem svetu ni zdravila,
če ti mene zapustiš.
Dobre kose, mrzle rose,
.....

Oh, adijo ljub'ca moja,
danes grem od tebe preč;
ker od jutra do večera,
se ne bova vid'la več.
Dobre kose . . .
.....

SO ŠE ROŽCE V HARTELNU ŽAVOVALE

(Narodna)

So še rožce v hartelnu žavovale,
ko sem mohov pustiti jes moje dekle.

Da bi veterc potehnov,
meglice razhnov,
da b' se vidou moj puobič,
noj pušelec njehov.

Je do vaške gorice
sprejemava me,
pa še pošla, k' ni mogva
pozabiti me.

Tja do vaške hore
sem sprejemava ha,
pa še vendar k' na morem
pozabiti ha.

TI SI URCE ZAMUDILA

(Narodna)

Ti si urce zamudila,
ko gorelo m' je srce;
si ošabno se nosila,
nisi mislila na mé.

Kak' so mene rane sk'lele,
ko sem mislila na té;
zdaj so rane zopet cele,
sreče polno je srce.

Jaz pa čem si drugo zbrati,
jo peljati pred oltar;
prstan zlat ji čem podati,
bit' njen mož in gospodar.

Ti pa sama boš ostala,
se spominjala na mé;
boš mladost objokovala
in točila boš solze.

TAKO MI JE DRAGI

(Igo Gruden)

Tako mi je dragi, da bridko bi plakala.
Oh, kaj se bo zopet med nama zgodilo,
Da v trpko je žalost srce se ovilo?
Tako mi je dragi, da bridko bi plakala.
Kaj moje srce je to vbogo storilo,
Da strah me pogleda je tvojega plašnega?
Tako mi je dragi kot v strahu bi čakala
Na nekaj neznanega, tujega, strašnega!
Oh, kaj se bo zopet med nama zgodilo?
Tako mi je dragi, da umrla najraje,
V tvojem objemu na svet pozabila
In sama pred sabo vsa v tebi se skrila.
O, dragi umrla s teboj bi najraje.

OČKA MOJ JE DELAVEC

(Mirko Kunčič)

Očka moj je delavec.
V rovih črnih dan na dan
koplje premog in domov
vrača se ves mrk, bolan.

Vsak dan znova poslovi
se od mene kadar gre.
Če še kdaj se vrne živ
k nam domov — nihče ne ve.

V rovih črnih sonca ni,
ni veselih src in sanj;
v rovih črnih smrt preži
vsepovsod zahrbtno nanj...

Očka moj je delavec.
Drugim koplje črn zaklad,
srečne in brezskrbne dni —
sebi grob, bridkost in glad.

JAZ BI RAD RUDEČIH ROŽ

(Ksenij Verin)

Jaz bi rad rudečih rož,
jaz bi rožmarina rad;
z rožami bi rad ljubezni,
z rožmarinom rad bi nad!

Dekle, daj mi rož rudečih,
dekle, rožmarina daj;
da bom sanjal o pomladi,
da bo moj mladostni maj!

Rož rudečih zame nimaš,
rožmarina tudi nič;
žalostno je srce moje,
žalosten sem jaz fantič!

SEDEM SI ROŽ POREZALA MI

(Ivo Peruzzi)

Sedem si rož porezala mi,
sedem si rož povezala mi
v šopek rudeč.
Sedem si let ljubila me,
sedem si let tolažila me,
zdaj te ni več.

Jaz pa bom vrtec ogradil si,
rožic bom sedem zasadil si
tebi v spomin.
Ko zadehtel na pomlad bo cvet,
pa se bom spomnil vseh sedem let
poln bolečin.

Sedem si rož porezala mi,
sedem si rož povezala mi
v šopek rudeč — za spomin.

NAGELJNI RDEČI

(Ivo Peruzzi)

Nageljni rdeči iz zemlje goré,
polnih prs poje v pomlad poljé.
V mojih pa gajih spev molči,
v mojih poljanah pa rožic ni.

Davi so nesli ljubico tod,
zvezde svetile njej so na pot,
moja jo tuga spremila je,
v tihi jo gaj položila je.

Jaz pa med svate vesele bom šel,
pa jim okrogle pesmi bom pel,
pa me bolelo bo v dnu srca,
tam kjer je mrtva ljubica.

NAD MOJIM GROBOM...

(Milan Pugelj)

Nad mojim grobom bodo rože vzcevele,
čeprav jih nihče ne vsadi —
iz pesmi bodo rože te priklile,
iz pesmi mojih mladih dni.

V večer poletni bodo šepetale
o srcu, ki ga kril bo groba hlad,
o srcu, o njegovem hrepenenju,
o tisočih v njem davno mrtvih nad.

Popotnik morda čul bo šepetanje,
ko ga privede trudna pot mimo;
srce mu bo objelo tožno čustvo,
solza mu porosila bo oko.

HIŠCA PRI CEST' STOJI

(Narodna)

Hišca pri cest stoji,
notri pa dekle spi;
fantič pa mimo gre
gor jo zbudi.

Oh, lan' je pela pišuka,
oh, letos poje zibuka:
oh, kam to pride, kam to gre,
to lansko ljubljenje?

Druga je gorš' kot ti,
nima po dva, po tri;
druga pa v kamrci
sama leži.

Oh, lan' sem vila majaron,
oh, letos še kopriv ne bom;
oh, kam pride, kam to gre,
to večno ljubljenje?

Plačal bom mežnarja,
fajmoštra od krsta;
ti pa zibala boš
sinka moj'ga.

DOBERDOB

(Narodna)

Oj, Doberdob, oj, Doberdob
slovenskih fantov grob!
Kjer smo kri prelivali
za svobodo, domovino,
kjer smo mi pokopali
slovenske fante.
Oj, Doberdob, slovenski grob!
